

De Moordwijven

Liesbeth van Kempen, Isa Maron,
Ingrid Oonincx en Marlen Visser

De Cocktailparty

De Fontein

Inhoud

Bloody Mary	p. 7
Espresso Martini	p. 49
Sex on the Beach	p. 91
Virgin Margarita	p. 141
Slippery Nipple	p. 191
Molotov Cocktail	p. 237

Bloody Mary

1

Heden

Sylvia draait de achteruitkijkspiegel naar zich toe en inspecteert zichzelf nauwkeurig. Ze duwt haar haren in model en veegt met haar pink wat uitgelopen oogschaduw weg bij haar rechterooghoek. Ze ziet de blik in haar ogen en vraagt zich af of een ander het ook zou kunnen zien: de nervositeit. Want bloednerveus is ze, al vanaf het moment dat ze had toegezegd. Waarom heeft ze geen bedenktijd gevraagd? Dan had ze er misschien nog onderuit gekund.

Oké, adem in, adem uit. Kom op! Wie zichzelf opnieuw kan vinden en van de ene op de andere dag naar het buitenland durft te vertrekken is een stoere meid. Toch?

Ze kijkt naar het appartement op de bovenste etage. Het is er donker, Paula is nog niet thuis. Ze heeft dus nog even tijd om te proberen zich te ontspannen, want zo kan ze niet naar binnen. Ze zou onmiddellijk door de mand vallen. Sylvia trommelt met haar vingers op het stuur. *Kom op! Je hebt een opdracht. En die móét lukken, want anders...*

Ze leunt achterover en sluit haar ogen. Hoe is ze in hemelsnaam in deze situatie verzeild geraakt? Hoe heeft ze het zover kunnen laten komen? Onmiddellijk komt alles weer naar boven.

Na haar scheiding, vorig jaar, had ze een eerste stap gezet om haar schrijfcarrière weer op te pakken. Ze begrijpt nog steeds niet waarom ze die destijds voor Ton had opgegeven. Alhoewel, hij was extreem jaloers en bezitterig, en jong als ze was, wilde ze haar kersverse huwelijk niet op het spel zetten. Maar wat was ze goed geweest in wat ze deed. Als twintiger had ze twee boeken gepu-

bliceerd en werd ze gezien als een groot schrijftalent. Ton had alle aandacht die hiermee gepaard ging niet getrokken. De interviews op tv, de etentjes die ze met haar uitgever had, het had elke keer ruzie opgeleverd. Hoe stom was ze geweest dat ze haar derde boek om die reden nooit meer had afgemaakt. Daarom had ze zich al voor haar scheiding voorgenomen om weer te gaan schrijven. De ene bestseller na de andere, ze zag het helemaal voor zich. Ze zou in een Claudia Sträter-jurk van talkshow naar talkshow fladderen en op de cover van damesbladen prijken. Ze zou de ster zijn van het Boekenbal. Of in elk geval een van de sterren. Eindelijk!

Maar eerst wilde ze nog even genieten van haar nieuw verworven vrijheid. Het liefst in het buitenland, want in de jaren met Ton was ze niet verder gekomen dan met de caravan naar de Veluwe.

En toen tipte Paula haar opeens over een tijdelijke baan als bartender in een chique club in Nice. Sylvia had goede herinneringen aan haar studententijd toen ze samen met Paula in verschillende clubs achter de bar werkte. Dit zomerbaantje klonk perfect: overdag een beetje zwemmen en 's avonds geld verdienen in een omgeving waar mensen kwamen om plezier te hebben. Dat was precies wat ze nodig had om weer de oude te worden. Paula was een beetje vaag geweest over haar contactpersoon, maar Paula was wel vaker vaag en als stewardess kwam ze nu eenmaal overal en ontmoette ze veel mensen. Contactje hier, contactje daar, laat Paula maar schuiven. Eigenlijk had Sylvia geen idee wat ze allemaal uitspookte, maar deze baan had ze toch maar mooi voor haar geregeld. Op een van haar vluchten had Paula ene Aimée ontmoet, een Nederlandse die eigenaresse was van diverse clubs in Nice, aan de Côte d'Azur. Paula wist van Sylvia's wens om tijdelijk in het buitenland te werken en had Aimée over haar verteld. Aimée had haar telefoonnummer aan Paula gegeven met de opmerking dat ze wel een bartender kon gebruiken in haar beachclub. Overal waren personeelstekorten en Sylvia had zich gerealiseerd dat er een hele wereld voor haar openlag. *Hawaiï, here I come*. Nou ja, Zuid-Frankrijk dan. Daar hadden ze ook palmbomen.

Goed, nu staat ze hier, op het parkeerterrein bij het appartement van Paula. Tijd om in beweging te komen, want ze kan niet doen alsof er niets aan de hand is. Dat is er wel degelijk, en niet zo'n beetje ook.

2

Twee weken eerder

De Middellandse Zee ligt erbij als een bovenmaatse spiegel. De zon is meedogenloos en zelfs de wind is warm. Sylvia kijkt vanaf het grote terras uit over de Promenade des Anglais. De club aan de overkant van de Promenade is nog gesloten, maar de bar op het strand is al open. Tot haar verbijstering kreeg ze al na een week de verantwoordelijkheid voor de inkoop, bevoorrading en de contacten met leveranciers. Ze werkt zich een slag in de rondte en duikt iedere avond doodmoe haar bed in. Zo had ze het zich niet voorgesteld, maar toch wil ze het volhouden. Het werk is tenslotte maar tijdelijk, ze leert ervan en de vele ontmoetingen met bijzondere mensen bieden haar volop inspiratie voor haar boek. In feite komt het erop neer dat ze heel gedegen research aan het plegen is en dat is een perfecte manier om de kwaliteit van haar boek straks te benadrukken bij uitgevers en de media.

Sylvia's verplichte bedrijfskleding – een zwarte rok met daarop een spierwit T-shirt – plakt aan haar lijf. Ze voelt de blik van haar collega Patrick, draait zich om en kijkt hem aan. Hij wendt zijn blik niet af, dat doet hij al niet vanaf dag één. Hoewel ze het met haar achtendertig jaar natuurlijk uitermate vleiend vindt, doet hij wat Sylvia betreft zijn best maar. Ze heeft geen zin in gedoe met collega's en zeker niet met zo'n jonge hond. Daarom had ze direct de ijskoningin gespeeld en grove humor ingezet om hem af te schrikken. Dat begint inmiddels zijn vruchten af te werpen; het lijkt erop dat hij haar steeds meer als een leuke collega begint te zien in plaats van als een potentiële prooi.

Het is twaalf uur, ze zijn nog maar net open en het is rustig op het strand. De weinige gasten die zich in de zon wagen, liggen bewegingloos op de zonnebedden die tegen woekerprijzen worden verhuurd. Sylvia is druk in de weer met het bereiden van een cocktail wanneer ze iemand achter zich langs hoort lopen.

‘Vaardige handen.’ Ze herkent de hese stem onmiddellijk en draait zich om.

‘Aimée! Wat ben je vroeg.’

‘*Things to do*,’ reageert Aimée met een gemaakte glimlach, terwijl ze naar Sylvia’s T-shirt kijkt.

‘Ik trek straks een schone aan, hoor,’ reageert Sylvia ongemakkelijk.

Aimée knipoogt alleen maar. Haar bazin werkt Sylvia al vanaf hun eerste ontmoeting op de zenuwen. Ze weet nog steeds niet wanneer ze serieus is en wanneer ze een geintje maakt. En ze vindt dat Aimée, als eigenaresse van een pretentieuze nachtclub en een exclusieve strandtent, wel erg amicaal met haar personeel omgaat.

‘Heb je even?’ Aimée wijst naar een tafeltje onder een houten frame met wapperende, doorzichtige vitrage en loopt die kant al op. ‘Maak voor mij ook maar zo’n Bloody Mary,’ roept ze over haar schouder.

In de nachtclub heeft Aimée nooit tijd voor haar personeel. Sylvia ziet haar daar altijd druk in de weer met mensen die ze haar ‘relaties’ noemt. Maar naar de beachclub komt ze iedere dag, ook al zijn haar bezoeken vaak kort. Aan een tafeltje hebben ze echter nog nooit samen gezeten.

‘Iedereen is bijzonder tevreden over jou,’ begint Aimée.

‘Iedereen?’ vraagt Sylvia zich hardop af.

Aimée neemt een slokje van de cocktail en knikt. ‘Ik ook.’

‘Wat fijn om te horen.’

‘Iemand wil jou graag inhuren als bartender,’ vervolgt Aimée terwijl ze haar trillende mobiel oppakt, naar het scherm kijkt en ’m dan weer teruglegt.

Sylvia wacht af.

‘Een belangrijke man in deze contreien,’ zegt Aimée, waarbij ze Sylvia strak aankijkt.

‘Iemand die ik ken?’ vraagt Sylvia, want ze heeft geen idee over wie Aimée het heeft.

‘Er is vanavond een party in zijn villa,’ ontwijkt Aimée de vraag. ‘Een particulier feestje en Died vindt het leuk als het personeel Nederlands spreekt.’

‘Died?’

‘Je wordt er riant voor betaald, een bedrag met drie nullen, handje contantje,’ voegt Aimée er ongevraagd aan toe.

‘Wauw, dat is bizar veel. Maar wie is Died?’

‘Diederik is gewoon een rijke stinkerd met een grote villa,’ zegt Aimée licht geïrriteerd en ze wijst ondertussen richting het achterland van de Côte d’Azur. ‘Ik heb afgesproken dat je daar rond acht uur aanwezig bent.’ Aimée gooit met een laconiek gebaar een sleutel op tafel. ‘Neem mijn auto maar, ik word toch opgehaald. Dit is het adres.’ Ze schuift een dubbelgevouwen papiertje over tafel.

Sylvia kijkt naar de sleutelhanger en herkent het Porsche-logo. Ze slikt iets weg. ‘Maar...’

Aimée staat op en legt haar wijsvinger tegen haar lippen. ‘En mondje dicht, dit is ons geheimpje.’ Ze loopt al telefonerend weg.

Sylvia blijft verbluft achter totdat iets haar aandacht trekt. Het is Patrick; hij wenkt vanachter de cocktailbar. Zodra ze bij hem in de buurt is, grijnst hij. ‘Heeft ze je mee uit gevraagd?’

‘Huh?’

‘Dat doet ze wel vaker met nieuwelingen,’ zegt hij met een vette knipoog.

‘Waarom?’

‘Aimée is bi.’

‘O.’

‘Heeft ze je nou mee uit gevraagd of niet?’

‘Nee, helemaal niet,’ reageert Sylvia wat afwezig. Ze weet nog steeds niet wat ze van Aimées opdracht moet denken.

‘Ze heeft zeker gezegd dat het jullie geheimpje is?’

Sylvia kijkt Patrick zwijgend aan.

‘Laat me raden,’ daagt hij haar uit. ‘Je gaat vanavond werken in een of andere villa.’

Sylvia perst haar lippen op elkaar.

‘Waar is het deze keer? Cannes? Saint-Tropez? Of hier in Nice?’

‘Waarom denk jij dit allemaal zo goed te weten?’

‘Aha, raak! Waar is het precies?’ vraagt Patrick terwijl hij naar het opgevouwen briefje in haar hand knikt. Omdat Sylvia toch al niet begreep waarom dit een geheimpje moest zijn, vouwt ze het open en houdt het demonstratief voor zijn neus.

‘Zozo. Dus deze keer ben jij de uitverkorene,’ fluistert hij en hij draait zich om.

Sylvia pakt hem bij de schouder. ‘Wat bedoel je met “uitverkorene”?’

‘Je hebt voorgangers. Alhoewel, voorgangsters moet ik zeggen, want het zijn altijd vrouwen.’ Hij trekt er een gezicht bij. ‘Maar dat ging niet zó snel, die anderen werkten hier al wat langer voordat ze in een villa ontboden werden. En ze waren wat jonger. Sorry.’

‘Ontboden?’ Sylvia’s gevoel van onbehagen groeit, maar tegelijkertijd wordt haar nieuwsgierigheid geprikkeld. Dit kan ze gebruiken voor haar verhaal.

Patrick knikt overdreven. ‘Ja ja. Maar tja, alleen dames, hè.’

‘Waarom dan?’

‘Er gaan geruchten, maar ik weet niet of die waar zijn. Het schijnt in ieder geval heel goed voor je portemonnee te zijn.’

De beloning was inderdaad extreem hoog, en Sylvia kon het geld goed gebruiken. Ze was financieel belabberd uit de scheiding gekomen en zolang ze geen contract had ondertekend met een uitgever, kreeg ze ook geen voorschot.

‘Hebben de collega’s die er eerder zijn geweest jou er dan helemaal niets over verteld?’

Patrick laat een korte stilte vallen voordat hij antwoordt. ‘Nooit meer gesproken.’ Hij draait zich om en loopt weg.

Maar Sylvia houdt hem tegen. ‘Hoe bedoel je?’

‘Ik heb ze daarna nooit meer gezien of gesproken.’

3

Heden

Sylvia kijkt om zich heen. Nog geen glimp van Paula, niet op de parkeerplaats en ook niet in het donkere appartement. Ze denkt terug aan de woorden van Patrick. Het klopt dat ze de afgelopen twee weken niet meer in de beachclub is geweest. Het is niet zo dat ze dat niet meer mocht. Ze kon eenvoudigweg niet meer terug na wat er was gebeurd. Tijdens het gesprek met Aimée had ze naar haar intuïtie moeten luisteren. Vooral toen haar bazin ook nog eens de sleutel van haar Porsche op tafel gooide. Als iets te mooi klinkt om waar te zijn, dan is het dat ook. Maar ja, de schrijver in haar kon dit niet negeren.

Het begon al op het moment dat ze die avond, twee weken geleden, aankwam bij de imposante villa net buiten Nice. Zodra ze de oprit met kleine, witte kiezelstenen op reed, zoekend naar een plek voor Aimées protserige auto, rende er een jonge man naar haar toe. Hij had een zwarte broek aan en droeg een grijs gilet over zijn witte overhemd. Verderop, op het trappetje naar de brede voordeur, stond een kleine man van een jaar of zestig, met naast hem een vrouw die zeker een kop groter was en die er met haar nauwsluitende, crèmekleurige jurk uitzag alsof ze naar een filmgala ging. De jonge knul maande Sylvia om te stoppen en liep haar kant op. Hij zei iets in rap Frans. Sylvia had geen idee wat, maar ze wilde haar best wel doen voor deze knapperd.

‘Je ne parle pas français. Pas beaucoup in elk geval,’ zei ze erachteraan. In de beachclub kon ze zich prima redden met haar schoolfrans. Bovendien was het publiek daar internationaal en sprak ze de helft van de tijd Engels. Ze glimlachte haar mooiste

glimlach, maar de jongen keek haar verward aan. Hij maakte een gebaar dat hij en zij van plek moesten wisselen. Dus het ging hem om de auto, realiseerde ze zich, licht teleurgesteld.

‘Eh...?’ zei ze alleen maar. Op dat moment hoorde ze de man op de trap iets in het Nederlands roepen.

‘Het is goed, hoor! Je hoeft echt niet bang te zijn dat hij er met Aimées bak vandoor gaat.’

Aarzelend opende ze het portier en stapte uit. De knul knikte opgelucht en nam plaats achter het stuur op de zitting die nog flink warm moest zijn. Ondanks het feit dat het rond acht uur in de avond was, was het zeker 25 graden. Met veel gas spoot de Porsche naar links, om met een ruime boog achter de villa te verdwijnen. Het grind spatte op en Sylvia hoopte maar dat een van die kiezels niet de lak van Aimées auto zou beschadigen. Dat zou net iets voor haar zijn. Je mooiste servies? Laat het maar in de kast staan als Sylvia komt eten.

Ze liep richting de trap en knikte naar het tweetal. In tegenstelling tot zijn vrouwelijke gezelschap zag de man er nogal apart uit voor een chique party. Hij had een zwart nylon hemd aan zonder mouwen en een korte broek van glanzend, zwart materiaal. Zijn dunne, korte benen staken er als witte stokjes onderuit. Hij kon zo doorgaan voor Freddie Mercury, maar dan anders. Zijn ogen glommen terwijl hij zijn hand naar haar uitstak.

‘Welkom, Sylvia. Ik heb veel over je gehoord. Ik ben Diederik.’

In plaats van de blonde vrouw naast zich aan haar voor te stellen, pakte hij haar even om haar middel vast. Ze glimlachte alleen maar. Waarschijnlijk een buitenlandse, Zweeds misschien? Kijkend naar haar voelde Sylvia zich onmiddellijk underdressed, ondanks het feit dat ze, op advies van Aimée, haar spannendste jurk uit de kast had getrokken. Blauw satijn, met een wat dieper decolleté. Maar dat kon niet tippen aan de diepe split die een groot deel van het oneindig lange been van de blondine prijs gaf.

‘Ze zitten al op je te wachten,’ zei Diederik. ‘Als je naar binnen gaat, kun je je melden bij Victoria. Ze weet van je komst en je kunt haar niet missen. Altijd in het rood.’

Diederik mocht dan wat apart ogen, hij klonk in elk geval aardig. Sylvia liep de entreehal in en bleef staan, terwijl ze twijfelde welke van de vier deuren ze moest nemen.

In de verte klonk een zware basdreun. Als het gewoon een lekker dansfeestje werd, dan kwam ze de avond wel door. Aan energie geen gebrek, met dank aan haar veelvuldige sportschoolbezoek in de afgelopen maanden. Na zo'n scheiding moest je toch zorgen dat je weer een beetje goed in de markt kwam te liggen. Ze glimlachte.

'O, schat, je bent er!' Achter haar klonken tikkende hakken. Twee seconden later stond een slanke vrouw van rond de veertig in een knalrode jumpsuit naast haar. Ze pakte Sylvia bij de hand en trok haar mee door een van de deuren.

Daadkrachtig type, dacht Sylvia. De felle kleur van Victoria's jumpsuit deed pijn aan haar ogen.

'Sorry, we moeten meteen door. Ik weet niet of Diederik je al wat heeft verteld, maar *this is where the magic happens*. Ik leg het je kort uit, want we hebben niet veel tijd. *The party is about to begin, honey.*'

Gelukkig spreekt ze Engels, dacht Sylvia opgelucht.

In de kleine ruimte stond een tafel met daarop meerdere doorzichtige potten met gekleurde pillen erin. Op dat moment had ze weg moeten gaan. Althans, toen had het nog gekund.

Sylvia zucht. Haar ogen gaan weer naar Paula's appartement op de vierde etage. Paula had natuurlijk nooit kunnen bedenken in wat voor schimmige situatie zij haar vriendin zou doen belanden. Sterker nog, ook Paula dreigt nu slachtoffer te worden van de enge praktijken van Aimée en Diederik; het ultieme bewijs dat haar vliegende vriendin te goeder trouw was toen ze haar tipte voor die toffe baan aan de Côte d'Azur.

Inmiddels weet Sylvia beter. De strandtent, de nachtclub, het is één grote dekmantel.

Een tegemoetkomende auto doet haar rechtop zitten. De felle koplampen ontnemen haar het zicht. De auto rijdt voorbij en

parkeert schuin tegenover haar. Ze herkent de witte cabrio van Paula. Haar hart begint sneller te slaan. Ze wil dit niet, maar ze heeft geen keuze. Hoe is het in hemelsnaam mogelijk dat ze hier, op twintig kilometer van Nice, nóg niet in staat is om de invloed van Diederik van zich af te schudden? Maar één foute move en ze kan het niet navertellen. Dat heeft Diederik niet letterlijk gezegd, maar het blijkt uit alles. Een huivering trekt over haar rug als ze terugdenkt aan het afscheid, waarbij hij haar hand vasthield en op zachte toon zei dat hij erop vertrouwd dat ze zou meewerken. Hij kneep hard en liet haar pas los toen ze een kort bevestigend knikje gaf. Alsof ze, door het niet hardop uit te spreken, nog onder de afspraak uit kon. Maar daar was geen sprake van. De ‘vriendjes’ van Diederik zouden haar opsporen, waar ze zich ook zou bevinden.

Het portier van Paula’s auto gaat open. Sylvia schuift wat onderuit om niet direct te worden gezien. Wat natuurlijk geen enkele zin heeft, want ze moet de confrontatie hoe dan ook aangaan.

Paula gooit het portier dicht en loopt met een kordate tred richting de entreehal van het appartementencomplex. Haar silhouet ziet er ineens griezelig uit in het schemerlicht. Een schok trekt door Sylvia’s lijf. Stel nou... Stel dat Paula er wel van wist? Dat ze ook in het complot zit? Haar hoofd tolt. Dan moet ze helemaal op haar hoede zijn. Wat kan ze dan wél zeggen en wat niet?

Er komt een appje binnen op haar mobiel. Ze veegt met haar wijsvinger over haar scherm.

Waar wacht je nog op?

Diederik. Verdomme, hoe weet hij dat ze nog in haar auto zit? Ze kijkt om zich heen, maar het is doodstil op de kleine parkeerplaats. Het enige wat ze hoort is het ruisen van de zee, waar Paula vanaf de bovenste etage ongetwijfeld een perfect uitzicht op heeft. Hoe zou ze dit tweede huis eigenlijk hebben kunnen betalen? Haar penthouse in Amsterdam, met uitzicht op het IJ, is ook niet bepaald een lullig flatje. Zie je wel...

Sylvia staart opnieuw naar het scherm van haar mobiel. Diede-

rik weet dus exact waar ze is. *Hoe kan dat? Of is het bluf?* Ze tikt snel Google Maps aan. Hebben ze gerommeld met haar telefoon? Maar wanneer dan? Dat zou alleen hebben gekund tijdens die bewuste avond, toen Victoria-met-de rode-jumpsuit haar mobiel voor haar in een kluisje legde, terwijl zij achter de bar startte en al snel de ene cocktail na de andere voor die kerels klaarzette.

Nog voordat ze bij de instellingen van Google Maps is, klinkt haar ringtoon. Ze schrikt. *Shit. Belt hij nu ook al?* Maar het is Paula. Het liefst zou ze haar wegdrücken en vervolgens hard wegrijden, in één keer door naar het noordelijkste puntje van Lapland.

‘Met Sylvia.’

‘Hoi Syl, waar ben je? Sorry, ik ben net binnen, ik was wat later. Ik hoop dat je niet voor een dichte deur hebt gestaan.’

‘Nee, nee,’ zegt ze, ‘ik kom ook pas net aan.’

‘Kom maar gauw naar boven.’ Paula klinkt opgetogen. ‘Vierde etage, nummer 48. Ik ben zo benieuwd naar je verhalen.’

Zou Paula dan toch van niets weten? Of speelt ze het spel gewoon goed?

‘Ik kom eraan,’ zegt ze. Ze trekt de sleutel uit het contact en kijkt nog een keer naar zichzelf in de achteruitkijkspiegel. Het is alsof ze in de ogen van een vreemde kijkt. Ze slaat haar blik neer en veegt haar klamme handen af aan haar jurk. Dan stapt ze uit.

Eerste druk september 2024

Copyright © 2024 De Moordwijven
De Moordwijven is een schrijverscollectief. Aan dit boek werkten mee:
Liesbeth van Kempen, Isa Maron, Ingrid Oonincx en Marlen Visser.
Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Omslagontwerp en -beeld Bij Barbara
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN 978 90 261 7611 1
NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.